

PROSTOR

Září, říjen 2014

A je tady znovu podzim...

Tak trochu zvláštní začátek školy

Bylo už ráno a já jsem měla za sebou celou noc, kdy jsem nemohla spát. Bylo to divné, ale ten den se mi chtělo nějakým způsobem do školy. Vstala jsem, co nejrychleji jsem si vyčistila zuby a šla s taškou po schodech dolů.

„Snídaně!“ volala mamka.

„Jasně ,mami, už jdu dolů! Jééé!“ vyhrkla jsem nadšeně. „To jsou vafle!“

„Nezapomněla jsi na něco?“ zeptala se mamka.

„A na co jako?“, vyhrkla jsem. „Jo vlastně!!!“ (*Jak jsem mohla zapomenout. Nepřevlékla jsem se!*).

Když jsem ale běžela zpátky, zjistila jsem, že mi za 25 minut začíná škola. Já vím, že vám to přijde divné, že to ještě bylo dost času, ale musím

Pokračování na str. 4

Kouzelná krajina

Jdu po klikaté pěšince, která je žlutá. Koukám se na zem a vidím tam bílá kopyta. Zvednu hlavu a uvidím jednorozce. Ten je tak krásný! Pokračuju dál v cestě a před mýma očima se objeví malinká víla, elf, skřítek, a labuť...

A za mostem se něco skrývá. Nejprve vidím jednu ruku a jednu nohu. Vypadá to jako člověk. Zavolám: „Člověče, ukažte se mi!“ Vyjde to a – on je to troll. Zamává mi a odejde pryč. Za mostem jsou taky duhové žáby. A dokonce i třpytivá duhová ryбка. Něco slyším. Je to hlasitý. A dupe to. A blíží se to. Je to obrovské. Rybička vyskočí z vody, aby mi něco pošeptala. „To je obr. Dřevorubec. Ale neboj se, on je hodný.“

Když přišel večer a seděla jsem u ohně s dalšími zvířátky, najednou něco krásného zaznělo. Byl to zpívající strom. Šťastně jsem usnula... Když jsem se probudila, tak to už nebyla pravda, ale sen. Byl to sen, ten nejlepší, který se mi zdál. Lepší, než aby se mi zdál horor!

Babí léto...

Babí léto (pozdní léto) je období, kdy je teplejší počasí, fouká vítr a vše se začíná zbarvovat do červené, oranžové nebo žluté barvy. Dá se i říct, že se příroda připravuje na zimu. V tomto období se slaví i Halloween. Pro mě je to jedno z nejlepších období v roce. Vše začíná měnit barvu, skoro vše se vlastně mění. Ale pro každého to znamená něco jiného. Já si vždy vzpomenu jen na barevné listy a na Halloween, protože je to parádní legranda, a k tomu je to malinko strašidelné. Někdy přemýšlím o tom jaké by to bylo, kdyby se všechna roční období pomotala. Třeba na podzim by bylo léto nebo na jaře by byla zima. A Babí léto by bylo zrovna v létě. Tenhle rok se mi zdál trošičku pomotaný, léto skoro nebylo a zima taky ne. Tak doufám že se povede aspoň tenhle podzim.

Aneta Jelenová

Podzim

František

Podzim tkví v každém z nás,
když po zádech nám běhá mráz,
když jste smutní, bez nálady
a smutek sází smutku sady.

Listí šumí nad hlavou mou,
hlasy vánku slyšet jsou,
to co tu bylo, dnes už není
a o letošním létě zbylo jenom snění.

Na rozhovoru u paní učitelky Marie Nývltové, která 4. října oslavila 80. narozeniny a která celý svůj pracovní život zasvětila tanci a práci s mládeží. Naposledy, již jako učila tancování na ZUŠ Františkovy Lázně. Na snímku pořízeném Františkem Streckerem část redakce Prostoru: stojící zleva Aneta Jelenová, Šárka Rubášová, Tereza Králové, vedle paní učitelky zleva Anetka Dao a Lily Nguyen (Lilinka rovněž chodí na balet, proto měla nejvíce otázek).

Uprostřed vzpomínání i živého vyprávění s paní učitelkou Marií Nývltovou

Paní učitelka Marie Nývltová z Františkových Lázní oslavila 4. října významné životní jubileum. Ještě před nedlouhým časem učila jako důchodkyně na zdejší ZUŠ tanec, až se nakonec sama rozhodla pro odpočinek. Její životní osudy by vydaly na celou knížku. Narodila se v roce 1934 v Brně. V tomto městě také „potkala“ jako desetiletá dívka divadlo, jako osmnáctiletá, navzdory přání rodičů šla studovat Konzervatoř. A vystudovaná baletka nakonec svůj život zasvětila především pedagogické činnosti. S několika redaktory Prostoru jsme paní učitelku navštívili v jejím bytě, kde pro nás měla připravené vlídný úsměv, štědré pohoštění a spoustu živých vzpomínek a zajímavých vyprávění. Ještě se k mnohému vrátíme, ale nyní dva rozhovory, které během toho vznikly. Psala je Tereza Králová a Lilinka Nguyen. Ta mimochodem také chodí na balet a jejím snem je stát se tanečnicí.

Tereza Králová:

Setkání a rozhovor s paní Marií Nývltovou bylo fantastické. Nejdříve jsem si myslela, že budeme pokládat jen na otázky, ale nakonec paní učitelka nám vyprávěla o svém životě. Bylo to opravdu zajímavé. Když byla paní Nývltová malá, navštěvovala svou babičku a dědečka. Každou neděli hráli pro ulici divadlo

s loutkami. Velmi to milovala. Proč se vlastně paní Marie začala věnovat baletu? Její babička ji totiž oblékla za baletku na karneval. Moc se jí to líbilo. A tak se rozhodla, že chce být baletkou. Původně chtěla být herečka, ale potom si uvědomila, že by se nechtěla učit texty.

Když se ale chtěla dostat na konzervatoř v Brně, rodiče ji v tom moc nepodporovali. Chtěli, aby se vyučila něčím jiným. Marie ale potají zkoušky udělala, a také byla přijata. Měla opravdu veliké štěstí, protože 200 dětí dělalo zkoušky a jenom 18 dětí bylo přijato. Podmínka byla celkem krutá: budoucí baletky musely vážit maximálně od 42 do 48 kg.

Paní Nývltová vystudovala, nějakou dobu také hrála, a pak hlavně učila, a to od roku 1956. Byly doby, kdy dokonce učila 300 dětí. Učila na řadě míst, mnohde i na školách zakládala taneční oddělení. Naposledy působila v Chebu. Do důchodu odešla v roce 1990, ale ani náhodou ještě odpočívat nechtěla. Jelikož tu práci milovala, učila dál do svých 70 let.

Jak dlouho jste učila na ZUŠ ve Františkových Lázních?“

Po odchodu ze ZUŠ v Chebu do důchodu jsem tady učila více než deset let.

Kdybyste mohla vzít čas zpátky, věnovala byste se pouze tanci? Učila byste nebo byste změnila byste styl učení?
Ne, to ne. Nikdy jsem nelitovala, že jsem se nestala profesionální baletkou a byla jsem ve svém povolání učitelky spokojená. Vždycky mě to bavilo spíše bavilo s dětmi. Asi bych neměnila ani styl učení. Myslím, že jsem byla asi přísná učitelka, ale dřív se více hledělo na kázeň, ale své žáky jsem měla ráda.“
Tereza

Lily Nguyen:

„V kolika letech jste začala tančit?

Začala jsem asi v těch deseti letech.

Do kolika let jste tančila?

V sedmdesátí letech. Trochu se o to přičinil i úraz. Pak jsem chtěla také už nechat prostor mladším.

Kdybyste se mohla vrátit do minulosti, do doby kdy jste byla mladá, přála byste si znovu tančit, studovat balet?

Ano.

Tančila jste někdy hlavní role? Například jaké?

Ne. Nikdy. Na divadle jsem se vlastně nikdy jako tanečnice neuplatnila. Jako studentka jsem si zahrála ve Státním diva-

dle v Brně, s panem Růžkem, v Evženu Oněginovi. Měla jsem sice po studiích nastoupit do divadla v Opavě, ale pak to všechno bylo jinak, a já, vlastně ještě za studií, se začala zaměřovat na pedagogickou činnost. Takže žádné hlavní role jsem na jevišti netančila.

Co máte nejraději?

Tančila i učila jsem lidové tance, cizí tance (ruské, španělské...), folklór. Nejraději ale mám klasiku, balet.

Co jste dělala, když jste udělala nějakou chybu při vystoupení?

Začala jsem prostě improvizovat. Ono to v takové chvíli jinak nejde. Musí nastoupit duchapřítomnost.

Měla jste někdy trému? A jak jste se s trémou na jevišti vyrovnala?

Možná mi to nebudeš věřit, ale neměla. Nikdy jsem ji neměla. Ještě když jsem tančila, tak jsem se prostě soustředila na hudbu, na tanec—a svoje okolí, hlavně diváky, jsem přestala vnímat.
Lily

Burza dětského společenského oblečení—dobrý nápad, za který iniciátorky chválíme

FRANTIŠKOVY LÁZNĚ (FaS) - Dvě maminky žáků ZUŠ se rozhodly uspořádat dětskou burzu společenského oblečení, bot a doplňků pro děti školního věku. První akce se konala v pátek a v sobotu 17. a 18. října. Protože jsme se chtěli dozvědět víc, požádali jsme jednu z pořadatelek paní Helenu Syrovou, jestli by nám neodpověděla na pár otázek.

Čí to byl nápad?

Náš, společně s paní Lenkou Oslovičovou jsme si řekly, že je těžké sehnat společenský oděv na koncerty pro děti, které navíc rostou. Takový oděv není nijak levný a dítě z něj rychle vyrostne. Proto jsme založily tuto burzu.

Jak často se bude pořádat tato burza?

Každoročně na začátku koncertní sezóny, tedy v říjnu. Znamená to, že burza se bude konat jednou ročně.

Budete rozšiřovat nabídku velikosti oblečení?

„Při pohledu na vás asi ano.“ odpověděla se smíchem.

Uspořádaly jste tuto akci samy?

Ve spolupráci se školou.

Jak velkou očekáváte letos účast?

Moc velkou ne, protože burzu pořádáme poprvé.

Už se někdo přihlásil?

Ano, už čtyři lidi. Jsem za to docela ráda.

Na závěr chci ještě poděkovat ZUŠ, zejména ředitelce paní Miroslavě Peškové. A zástupci ředitelky panu Bohumilovi Polívkovi.“

Na snímcích Filipa Skribka nahoře je zleva paní Lenka Oslovičová s paní Helenou Syrovou, na snímku dole paní Syrové pomáhala také její dcerka Agátka.

Dokončení ze str. 1

ale já musím dojíždět do školy z Františkových Lázní do Chebu. A to už bylo s časem na pováženou.

„Mami, prosím, jdi se honem taky převléknout, pojedeme do školy.“

„Ale, Pavlí!“ zvýšila hlas mamka. Zdálo se mi, že je nějak udivená.

„Mami, já vím, že jsem ještě nesnídala, ale musíme spěchat. Sebrala jsem ze stolu co nejvíce vafelí, dokud jsem ruce neměla plné.“

Když jsem byla venku a čekala na mamku, viděla jsem, že se můj pes Akim neustále drží u plotu a nechce se pustit. Šla jsem blíž, abych viděla, co se tam děje. Zdá se, že můj pes štěká jenom kvůli tomu, že se u našeho potůčku usadil malý kůň. Byla jsem tak okouzlena jeho bílou srstí, Byla čistá jako křídla andělů. Ale kvůli tomu jsem ztratila dalších pět minut.

„Mami, jedeme.“

„Pavlí, aspoň mě vyslechni!“

„Mami, není čas, řekneš mi to v autě!“ Nakonec jsem mamku přemluvila. Jeli jsme, ale zdálo se mi, že mamka jede nějak pomalu.

„Mami, šlápní na to! Já to nestihnu!“

A v tom okamžiku, sotva mamka zrychlila, byly jsme před školou.

„Pavlí!“ , začala navazovat dialog znovu moje mamka.

„Ano?!“ řekla jsem už hodně unaveně.

„Měla bys vědět, že dneska je sobota.“

„He?!“ zeptala jsem se inteligentně a zároveň našťavaně. „Mami, jak to že jsi mi to řekla, až teď?!“

„Nepustila jsi mě ke slovu.“

Zjistila jsem, že je to moje vina a navíc mi to v hlavě dunělo rozporupnými vnitřními hlasy. Z jedné strany mi znělo jásavé „Hurá, je sobota, nemám žádné povinnosti“, a z druhé strany mi znělo vyčítavé: „Mohla jsi být ještě v posteli.“ Jsem to ale zbrklá holka, já tušila, že ten den bude zvláštní.

Jely jsem s mamkou zpátky domů a já cestou s velkou chutí dojíždala své vafle. Když jsem byla už znovu před našim domem, tak tam u toho potoka polehával pořád ten běloskvoucí kůň. Vypadalo to, že tvrdě spí.

Zatímco jsem se na něj s údivem dívala, vzbudil ho další zuřivý štěkot mého Akima. Jakmile se ten zvláštní kůň pořádně probral, zvedl krásnou hlavu, rozhlédl se a vylekal se určitě vyceněných zubů mého psa. Postavil se, vzepjal, přeskočil potůček, přeběhl jako šipka louku a zanedlouho ho pohltily hluboké lesy. Upřímně vám řeknu, že jsem tak mohutný skok ještě nikdy neviděla.

Sotva jsem se ocitla zase zpátky ve svém pokoji, hned jsem se vrhla ke svému mobilu a začala volat své kamarádce, abych jí mohla podrobně vyprávět o tom, co se mi dneska ráno stalo.

Pavlína

Prázdniny na nezkrotitelné řece

Jednoho dne ještě před prázdninami jsem řekla svému tátovi:

„Tati mohli bychom si letos, o prázdninách, vypůjčit loď a zkusit spolu zkotit řeku Lanlu v Brazílii?“

Táta odpověděl: „Rád bych, ale nemůžu. Musím pracovat, dcerko.“

„Tak si vezmeš dovolenou. Tati, moc tě prosím.“ Pořád dál jsem žadonila, stále jsem ho prosila.

Nakonec jsem tátu přemluvila. A když přišly prázdniny, jeli jsme do Brazílie. Hned jsme si koupili loďku a pomalu jsme se vydali k řece. Nasedli jsme do lodě, odrazili se od břehu - a už jsme pluli.

Bylo tam spousta stromů, keřů, různobarevných květin, poletovali tu nádherně zbarvení ptáci, a samozřejmě že ta řeka. Byla ohromně krásná. Čistě modrá, ani smítko že by se tam neztratilo a pod hladinou se proháněla hejna barevných ryb.

Najednou se před námi objevil ohromný dunící vodopád. Ten proud byl najednou tak silný, že to nebylo snad ani možné. Jakmile jsme dopluli ke srázu, už jsme nestačili ani mrknout a letěli jsme i s lodí, pěkně rychle hlavou dolů.

Najednou to udělalo jenom „bžunk“ a už jsem byla i s tátou pod hladinou.

Sotva jsem otevřela oči, viděla jsem metr před sebe. Potom jsem se i s tátou vynořila, začali jsme se všemu s tátou hrozně smát. A tak skončil náš výlet! Vytáhli jsme a vrátili do půjčovny loďku a odešli zpátky do hotelu sbalit si věci.

Když jsem se vrátila domů do své rodné země vykládala jsem mamce, co jsme s tátou na nezkrotitelné řece zažili.

(Vyprávění na dané téma podle vlastní fantazie)

Kačka

Co dělá můj pokoj, když tam nejsem...

Když vyrazím ráno do školy, tak si cestou říkám co se u mě v pokoji vlastně děje. Spousta lidí si myslí, že se nic neděje, ale je lepší si představit, že vše najednou ožije, že se nemožné věci promění ve skutečnost. Je potřeba mít aspoň malinkou fantazii. Já si představím, jak plyšáci na posteli dovádějí a mé rádio začne samo od sebe hrát. Moje učebnice vyskočí z šuplíku, ponožky vylezou z komody a písmenka z knih se rozmístí po pokoji. Vše najednou ožije. Dokonce zeď začne měnit barvu a hodiny si hrají s časem. A do toho „zmatku“ tam přiběhne moje kočička a začne po všem skákat.

Ale nikdy nepochopím to proč se tyhle zvláštní věci tají před lidmi. Možná je to kvůli tomu, že je to pro ně větší sranda a nebo možná jejich originalitou? Možná jsem blázen, ale všechny malé děti si myslí, že jejich hračky žijí a rodiče mají jen to vysvětlení, že jsou malé a mají velikou fantazii. Ale je tady taky možnost, že to děti vidí, ale jen do určitého věku, třeba do osmi let. Je to možná trochu uhozený, ale život je zábavnější, když si člověk řekne, že nemožné věci jsou možné.

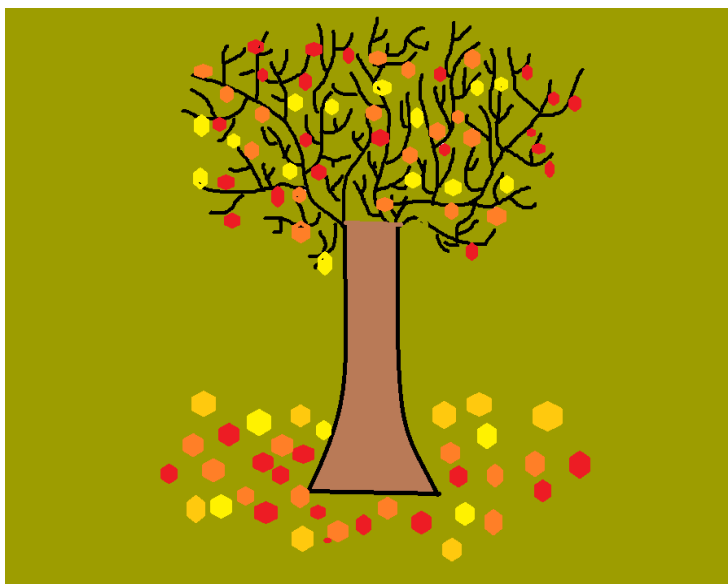
Aneta J.

Balet

Balet je pořádná dřina, ale když se doma budete cvičit, bolest vás přejde. Balet je samá růžová barva. K baletu je ještě potřeba mít: špičky, piškotky, dress a možná i žakovskou knížku. Já třeba taky chodím na tanečky, neboli balet, kde mě učí paní učitelka Dagmar Živnová.

Tanec se dělí na moderní, klasický (balet), lidový. Já chodím na balet a se mnou chodí do třídy Majda Branžovská, Jana Nguyen, Markéta Csomorová, Honza Šmrha a Tomáš Rataj. My s paní učitelkou jsme vymysleli název pro náš příběh. Já jsem řekla slovo „Kouzelný“ a Tomáš zase slovo „les“. Takže Kouzelný les. Paní učitelce se to líbilo, nám taky. Já vím, proč Tomáš řekl slovo „les“. My jsme v tom lese skřítki, a to se mi líbí.

Lily

Podzimní obrázek nakreslila Aneta J.

Co se děje v mém pokoji...

Je krásný slunečný den. Ptáčci už zpívají od rána. Emička ale musí do školy. A tak zavírá dveře, a jde. V tu chvíli se v jejím pokoji zavřou všechna okna. Ponožky vylízájí z komody a noční košile lítají ve vzduchu. Dokonce i plyšák Tollo se vzbudí, a začne poskakovat. A nábytek a věci ožijí a provádějí neplechy. Jen jediná věc ne. Je to starostlivý budík. Vůbec se mu nelíbí, jak ostatní dělají to, co nemají. Nemá rád ani nepořádek. A problém je, že oni nepořádek vytvářejí. Všichni, kromě budíku. Najednou přijde do pokoje maminka. Všichni zůstanou na svém místě a dělají, jako by se nic nestalo.

„Teda! Ta holka si to tu ani nepoklidí! Je tu až moc veliký binec. To by přece nemohla stihnout. To si teda uklidí!“ řekla maminka a zavřela dveře. Zlobivé věci si uvědomují, že udělaly chybu, a tak začínají uklízet. Samozřejmě, že starostlivý budík to nechá na ostatních, protože nic neudělal. Ale za to jim říká, kam ty věci mají pokládat. Tollo ustlal postel a ponožky se vrátily do své komody. Noční košile se uklidnily a vletěly do skříňe. Zase je všechno jak má být.

Po hodině se vrací Ema ze školy.

„Emičko?“

„Ano maminko?“

„Jdi si okamžitě uklidit pokoj. Máš tam veliký nepořádek.“

Ona ale věděla, že si ten pokoj uklízela, a tak se šla podívat. Divné. Pomyslela si. Pokoj byl totiž stejný jako předtím.

„Maminko?“

„Co se děje? Ty už to máš snad uklizené?“ zeptala se maminka zvědavě.

„Spíše jsem neměla co uklízet. Žádný binec tam nemám.“ Maminka se šla tedy podívat. Když vešla do pokoje, nemohla věřit svým očím. Vše bylo krásně uklizené. Od té doby si maminka myslela, že měla halucinace.

Terka

Moje narozeniny

Probudila jsem se do mrazivého rána. Odhodila jsem deku stranou a podívala se z okna. Brrr! Taková zima! Celá naše vesnice byla pod běloučkou sněhovou příkrývkou. Radši bych pořád spala, ale mamka zase luxovala, brácha hrál na tu svou elektrickou kytaru a táta se koukal na nějakou detektivku, při které pořád křičel: „Néé!“ nebo „Proboha!!!“ nebo „Ježíšiiii!!!“ a při tom hluku se rozhodně nedalo spát. No, každopádně byl den jako každý jiný. Nebo snad...? Rychle jsem přeběhla svůj pokoj a podívala jsem se na kalendář. Jupíiiii! Mám narozky!!! Jak jsem na ně mohla zapomenout! Okamžitě jsem vyndala ze skříňe svoje domácí oblečení a převlékla se. Pak jsem si vyčistila zuby a umyla jsem si obličej. Celou cestu až do kuchyně jsem protančila a jakmile jsem uviděla mamku, řekla jsem: „Dobré ráno! To máme ale krásný den, vid’?“

„Ale copak? Dneska jsi nějaká rozjařená.“ divila se maminka.

„Ale nic, ale nic! Jenom... Ale nic!!! Hihhi!“ hihňala jsem se a vyndala jsem si ze dřezu misku a z poličky krabici CINI MINIS. Mamka mi podala lžici a mléko. „Děkuji!“ poděkovala jsem a sedla si ke stolu. Mňam! Obvykle mi CINI MINIS moc nechutná, ale dneska jakoby přišel nějaký skřítek a změnil je v lepší. Pak jsem prázdnou misku položila zpátky do dřezu a přeběhla do obýváku.

„Ahoj tati!“ pozdravila jsem tatku a sedla jsem si vedle něj. Nic. „Na co koukáš?“ zeptala jsem se, i když už jsem znala odpověď předem. Nic. Tak jsem se koukla na telku. No jo, táta se zase díval na jeden díl toho hloupýho filmu, ve kterém zkouší dva kamarádi projít šíleně nebezpečnou cestou, při které na ně skákejí upíři, a ti dva zemřou a policie se snaží vyřešit ten případ, ale neví o těch upírech. Fakt hloupej film! To by mě zajímalo, kdo ten film vymyslel! Ale co, stejně mám i tak narozky!

„A tebe ten film baví?“ zeptala jsem se. Zase nic. Tak jsem zašla za bráchou a pozdravila jsem. „Čus bus!!!“ křičel brácha a hrál na kytaru dál. Fúj! Mě snad prasknou uši! Radši jsem odešla do svého pokoje.

Ve dvě hodiny na nás někdo zazvonil. Kdo by to mohl být? Myslím, že by to nemohl být někdo, kdo by přišel na oslavu, protože moje rodina snad vůbec nic nevěděla, ani to že mám narozky. Šla jsem otevřít, ale mamka byla rychlejší. To snad ne! Za dveřmi stály všechny moje skvělé kamarádky! „Překvapení!!!“ zvolali všichni najednou a já tam stála s otevřenou pusou jak přimražená. Jupíiiiiiiiiiiiiii!!! Nikdo na mě nezapomněl! Šli jsme tedy do obýváku a mamka přinesla ten nejsladší nazdobený dort.

Nikolka

Barvy podzimu.

To jsem přesně n e c h t ě l ...

ŘECKO

Letos jsme byli s tátou v Řecku. Pláže, hotely, restaurace, dance a trošku delší siesty. Tomuhle říkám dovolená, jak má být. Diskotéka v hotelu byla každé den AAAAŽ na nešťastnej bezdiskotékovej den. SOBOTA. Z města jsme se vraceli kolem jedny hodiny. A chtěli jsme ještě na DANCE. Bohužel právě to bylo v sobotu. No my máme prostě štěstí...

OK co teď? Co je dneska na programu? NIC?!!! Sobota byla vůbec kompletně volná. Takže prostě a jednoduše NIC. Ale něco jsme dělat museli. V tu chvíli mě trkl nápad, že by šlo třeba spát.

Já se omlouvám, ale nevím, co psát. Je těžký popisovat něco, co se dělo, když jsem spal. O.K. dejme tomu že jsem se probudil a je ráno. Ráno jako každý jiný. Až na... Co to JE?!!! Moje černý naleštěný brejle mají dva hluboký ŠKRÁBANCE!!!!!!!!!! Zajdu do toho krámu dole ve městě, kde jsem je večer kupoval. Já se po druhé omlouvám, ale já vám nebudu popisovat co se dělo při cestě. Promiňte, ale to by bylo na pět stránek. No každopádně už jsem tady. To mám koupit brejle nový? Ani mě nenapadne. Viděl jsem druhý stejný, tak jsem je prostě vyměnil za ty poškrábaný. Prostě nákup bez nákupu. Výměnné obchody se nám vracejí zpátky v čase do našeho času.

Vrátil jsem se na hotel a přemějšlel, z čeho mohly být ty dva škrábance na těch teď už bejvalých brejlích. Jo, nejspíš to bude tím, že mi v noci slítlý z očí, když jsem sebou švihnul na zem, na tu skálu.

To jsem přesně n e c h t ě l ...

By SkriFi

Vlk Kantán—ničitel (pohádka na vylosovaná slova)

Před 1000 lety, kdy naší Zemi obývaly kouzelné bytosti, se jednoho letního dne v teplý podvečer pobouřilo mnoho strašidel, čarodějů, elfů a víl. Vadilo jim, že mocný vlk Kantán podřizuje a ovládá celičkový Černý les a nedovoluje jim vyjít z něj ani o milimetr vpřed. Vlk byl velký a silný a za vládce lesa se zvolil sám.

Každý měl jiný důvod, proč Kantána nemít rád. Drobounké víly Všeumělky bydlely ve vysokých kmenech těch nejsilnějších stromů. Každé jaro vylézaly ven, aby si zajistily potravu. Tou byl nektar z velmi vzácných květín, které rostly u okraje Černého lesa. Měly štěstí, protože kdyby byly květiny jen o trošičku dál, umřely by hladem.

Teď ale pojďme k tomu hlavnímu. Začalo to v západní části lesa, kde bydlela rodina víl trpasličích. Vlk si řekl, že nebude spát jen na paloučku, kde je mu zima a každou chvilku na něho někdo může zaútočit, a tak vyslal svou armádu vlků (v lese se jim říkalo všeničitelové) pokácet nejsilnější kmeny, aby z nich mohl vytvořit obrovský palác. Problém byl, že ho neměl kdo udělat ale když vlčí armáda narazila na víly uvnitř kmenu, vzali je sebou, aby dřevěný palác postavily. A tím začaly problémy. Zanedlouho se vlkovi zachtělo jídla, a tak se vydal na lov. Hladový vlk čmúchal na všechny strany, aby našel masité králíky, ale u ohromné skály stopu ztratil.

Strašidla a čarodějové žili pospolu a měli prostý důvod, proč nemají vlka rádi, řekla bych, že přímo nenávidí. Černokněžníci zkoušeli nový způsob, jak vrátit mrtvé zpátky mezi živé. Jelikož přívětivá strašidla k nim měla blízko, pomáhala jim. Kantánovi brzy došlo, že by ho svými kouzly mohli ohrozit, a tak jim dal příkaz všeho nechat. Když kouzelníci nemohli čarovat, upadali v zapomnění a velkého osamění. Strašidla, která byla u nich, to postihlo také. Přežilo jen pár dvojic, který byly na pokraji vyhynutí. Elfům se takové zacházení nelíbilo, a tak jednoho večera, kdy mocný vlk tvrdě spal, vzali roha, jak se tomu mezi lidmi obecně říká.

Kouzelníci, víly i strašidla se spojili, i když se moc v lásce neměli a pronikli do Kantánova paláce, přemohli armádu a následně i hrozného vlka, Kantán byl společnými silami vyhnán a Černý les znovu rozkvétal.

AnetD

Zpráva o loupeži

Ve středu 29. října v 20:00 hodin večer se na letní zahradě se starou chalupou v Chebu v Ševcovské ulici objevil tmavý stín. Ukázalo se, že to byl bývalý městský policista s kuklou na hlavě a s pistolí v ruce. Zeptali jsme se jednoho svědka, pana Horáčka, co se konkrétně stalo.

Ten o tom vypověděl „Nejprve obešel dvakrát chalupu, vyrval dveře a vloupal se dovnitř. Ozval se děsivý křik a hned nato střela. Pak bylo ticho, ale po několika minutách zase ten zakuklený muž vyběhl ven a v ruce držel dřevěnou šperkovnici. Jakmile mě uviděl, utekl směrem do Mogdenské ulice.“

Policistům se zatím ještě nepodařilo lupiče vystopovat.

Nikolka

Neskutečný příběh

Jednoho dne jsem jela na výlet a bydlela jsem v malém plátěném stanu. Večer jsem usnula hned, protože jsem byla unavená. Druhý den jsem ležela na velikou a ohromnou skálu, bylo to hodně únavné, ale stálo to za to, protože to bylo dobrodružné. Než jsem šla večer spát, zjistila jsem, že mě pravá ruka trochu bolí.

Ráno jsem se vracela z výletu zpátky. Ale ještě než jsem dojela domů, tak mi soused prozvonil na mobil, že mám prasklý vodovod. A hodně teče voda. Musela jsem zavolat opraváře, který by mi to opravil. Zajímalo mě, proč je prasklý. Za hodinu přijel opravář. Trvalo mu to nějakou chvíli, než práci dokončil. Když už to opravil, tak než odešel mi řekl, abych si na dávala pozor. Tak si od toho dne dávám větší pozor, aby mi vodovod zase nepraskl!!!

Anetka Dao

Zakopaný poklad

Ráno jsem vstala a zapnula jsem si televizi. Posunula jsem si pod hlavu měkoučkého plyšáka, a koukala na úžasný film. Když jsem se dodívala na zamilovaný příběh, koukla jsem se z okna a uviděla jsem, jak rozkvétala jabloň. Rozhodla jsem se, že je tak krásně a půjdu ven vyvenčit psa. Oblékla jsem se do pohodlného oblečení, vyšla ven z baráku a vzala svého pejska na vodítko.

Šli jsme do parku a tak různě chodili kolem města. Najednou se Max můj pes zastavil a začal hrabat do země. Opravdu šíleně rychle hrabat. Já jsem ho jen tahala, ať jde dál, protože dělá vždycky blbosti. Když jsem se ale koukla na zem, uviděla jsem v zemi něco dřevěného. Paprsky slunce na dřevěnou věc dopadaly a ta věc se zlatě zablýskla.

Podívala jsem se na tu věc blíž, a byl to zakopaný poklad v hlíně, v podzemí. Začala jsem taky odhrabávat hlínu a Max mi s tím také pomáhal. Nakonec jsem to vytáhla. Byla to malá, ale široká krabice. Hned jsem ji otevřela. Nic v ní nebylo. Byla jsem docela zklamaná, protože bych byla opravdu ráda, kdyby v tom něco bylo.

Linda

Groteska

Vypravili jsme s mým kamarádem do divadla na školní akademii a on si na to vzal svoje luxusní úplně nové bílé boty.

Vytahoval se s nimi, jak to jen šlo, až tím byl skoro protivnej. Jenže zakopl. Před námi se na cestě zrovna rozlévala louže plná hustého mazlavého bahna, takže když kamarád nakonec pád vyrovnal, stál v těch botách přímo uprostřed té kaluže. A ty nádherné bílé boty se v mžiku staly hnědými. Já jsem úplně bouřlivě vyprskl smíchy a kámoš se pochopitelně hrozně urazil. Zle se na mě díval, ale jen do té doby, nežli se zahleděl na svoje boty. To jsme už ten záchvat smíchu měli oba dva.

By SkriFi

Zpátky do minulosti....

(Jedna z povídek, která byla oceněná v krajském kole literární soutěže čestným uznáním. Autorkou této napínavé povídky je Tereza Králová)

5. června 1575

„Aileen!“
„Co je?“
„Nejez tak rychle, zaskočí ti!“
„Ale já takhle jím vždycky!“
„Říká se vždy!“

Jelikož jsem na tohle kázání neměla náladu, tak jsem odešla od stolu a šla se podívat po zámku. Najednou jsem se spatřila v jiném oblečení a vlasy jsem neměla sepnuté. Řekla jsem si, že vypadám, jako kdybych byla v budoucnosti! Poté na mne někdo odněkud, neviditelný a neviděný, promluvil šeptem: „Aileen!... Aileen!... Aileen!...“

Zaječela jsem. Najednou se vedle mne objeví neznámý muž a zeptá se mě:

„Proč tak ječíš?“
„Jen jsem se děsně lekla.“
„A čeho?“

„No, vlastně sama sebe... A kdo jsi?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Jsem Wiliam, a musím ti říci, že.....“

CRRR...!CRRR...!CRRR...! „Ohh... to byl jen sen!“

4.června 2014

Ach bože, je sobota a já si zapomněla vypnout budík. Ten sen byl ale hrozně zvláštní. Zdálo se mi, že jsem princezna. A taky jsem viděla sebe teď, ve 21.století, a vůbec jsem se neznala. Podivné. Takový sen se mi zdá zrovna na dnešek, když mám v plánu jít na prohlídku zámku. Mám pocit, že právě v něm se mi ten sen zdál.

Nasnídala jsem se, oblékla a vyrazila jsem na prohlídku. Najednou jsem spatřila projít stejného muže, jako v tom snu! Prošel těsně kolem mne, A tak trošku jsem se zděsila...

Na zámku to bylo úžasné. Ale průvodce měl zpoždění. Objevil se až o hodnou chvíli po plánovaném začátku.

„Ach bože!“ Vyjekla jsem. Všichni se na mne podívali. Průvodce se mě zeptal: „Je všechno v pořádku?“

Ano.“ odpověděla jsem nejistě.

Vydali jsme se na okružní cestu zámkem - ale něco nebylo v pořádku. Ten muž, který nás vedl, totiž vypadal přesně jako ten Wiliam v mém snu. A taky se tak jmenoval. Bylo to vážně zvláštní. Pokračovala jsem dál s pocitem, že se děje něco hrozně neobvyklého.

Zastavili jsme se v jedné místnosti, které se říkalo „The missing room“, což znamená „nezvěstná místnost“ a moc lidí do ní nechodí. Muž jménem Wiliam povídal, že v tomto pokoji vždy někdo zmizí. Ale zmizí jen, pokud se přiblíží k starodávnému zrcadlu zavěšenému vedle dřevěné a obrovské postele. Dodal, že se zde nemůžeme vůbec volně bez něho pohybovat, a už vůbec se nemáme přibližovat k zrcadlu a dívat se do něj.

Pokračovali jsme dá a já ten průvod uzavírala jako poslední. Najednou jsem znovu uslyšela své jméno vyslovovat šeptem: „Aileen!... Aileen!...Aileen!“

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se ustrašeně.

„Jsem v zrcadle,“ odpověděla mi neznámá osobnost. Byla jsem tak zvědavá, že jsem se přes zákaz do toho zrcadla musela podívat. Podívala jsem se do toho matného skla ve starém vyřezávaném rámu a uviděla jsem se v bílém korzetu a sněhobílých šatech s růžovými květy. Přistoupila jsem blíž. V tu chvíli jsem se vznesla do vzduchu a nějaká síla mne vtáhla do zrcadla.....

AUÚÚÚ! To byla rána! Fůůůůj, a jsem celá špinavá. A kde to vůbec jsem?

„Jsi v 16.století...“

„Kdo to zase promluvil?“ zeptala jsem se otráveně.

„Jmenuji se Sofia Loren Millerová. A jak se ty jmenuješ?“

„Aileen Brownová. Co po mně chcete?“ zeptala jsem se.

„Jsi následnice trůnu.“

„Sorry, ale asi jsem se přeslechla?“

„Ne, nepřeslechla, jste následnice. A co je prosím to sorry?“

„To je anglicky promiň! Jinak mi ale zase ty hned řekni, co to všechno znamená? Co s tím máte společného vy?“ zeptala jsem se s nepřijemným tónem.

„Já jsem tvoje ochránkyně. Jsem jenom v tvé hlavě a vidíš mě jenom ty.“

„A proč vás vidím až teď?“

„Protože následnice trůnu může svého ochránce vidět až v době, kdy jí bude osmnáct.“ Dořekla a najednou zmizela.

„Hele, počkej, a jak se dostanu zpátky na prohlídku?“ nechápala jsem. Rozhlédla jsem se kolem. Nikde nikdo. Kudy mám jít. Vydala jsem se hledat zase naši výpravu.

Byla jsem skoro u zámecké brány, ale tam stáli strážé a měli nepřijemné a hlavně podivné otázky: „Princezno Aileen, proč nejste uvnitř? Co děláte venku?? Vaše matka vás už hledá!“

„Počkat, má matka?“

„Ano.“

Myslela jsem si, že jsem tu jenom já, ale ona je tady asi i moje máma...? Rozběhla jsme se zpátky do zámku takovou rychlostí, že jsem úplně zapomněla strážím poděkovat.

Zámek byl fakt zvláštní. Vypadal úplně, jinak než na té prohlídce. Nábytek vypadal nově a také zdi byly barevnější, vytapetované. To už jsem nějak věděla, že jsem v 16. Století. Bylo to divné, ale bylo to tak.

Stala jsem asi pět minut před dveřmi od místnosti, ve které sídlila moje mamka z 16. století. Nebyla jsem si najednou vůbec jistá, jestli tam mám vejít. Na druhou stranu ale zase nemám kam jinam jít. Otevřela jsem dveře v okamžiku, kdy moje matka z 16.století zrovna seděla na vyřezávané stoličce u malého stolku s neznámým mužem a pili spolu čaj. Muž byl ke mne otočený zády a já jsem na matku zakřičela: „Proč jsem zrovna ty jsi moje matka a já tvá dcera? Vždyť tě vlastně neznám.“

„Ach bože, Aileen... kde jsi byla?“

„Neodpověděla jsi mi na otázku!“

„Tak dobře, řeknu ti pravdu. Ty opravdu nejsi moje dcera, ty jsi dvojnice mé dcery. A proč jsi tak špinavá?“

„Počkat! Tak já nejsem vaše dcera? Tak co tu teda dělám?“

„Moje pravá dcera zemřela před rokem. Ty jsi její dvojník. Čekali jsme na tebe rok, abychom tě mohli místo ní korunovat královnou,“ dozvěděla jsem se.

„Takže mi chcete sdělit, že vaše dcera vypadala úplně stejně jako já?“

„Ano. Jste jako dvojčata. Nahradíš ji!“

„Ale já tady nechci zůstat navždy!“

„To se musíš rozhodnout zítra. Bude 5.června a ty zvolíš, jestli chceš zůstat zde nebo jestli se chceš vrátit zpátky do 21.století.“

„A proč až potom, kdy budu korunována?“
 „Protože se to zapíše do historie tohoto zámku.“
 „A z jakého důvodu se to musí zapsat?“
 „Protože by u vás ve 21. století přišli na to, že tento zámek neměl královnou, a tak by v něm jakoby nikdo nikdy nežil. Proto se teď díky tobě snažím napravit“ odpověděla.
 „A co by se stalo, kdyby to lidi v mém století zjistili?“
 „Lidi by na tento zámek zapomněli a už nikdy by historie našeho zámku nebyla tak zajímavá.“
 „Vám jde jenom o historii?“
 „Ano, nám ano.“
 „Takže mě zítra jen korunujete a můžu se vrátit domů?“
 „Ne. To není všechno.“
 „A co musím ještě udělat?“
 „Vzít si tady Wiliama.“ V tu chvíli se ke mně otočil ten muž jménem Wiliam a promluvil ke mně: „Jmenuji se Wiliam Brown a budeme mít spolu svatbu.“
 V duchu jsem si řekla: „O, můj bože, ten sen, to jméno!“ Už mi jenom zbývalo se zeptat na to, jaký je rok.
 „Jaký se píše rok?“ zařvala jsem.
 „Léta páně 1575. Proč?“ zeptal se Wiliam. Byla jsem asi 10 sekund zticha.
 „No nic, tak Aileen, teď si musíš už odpočinout, zítra budeš mít hodně perný den. Za 1) si vezmeš za muže Wiliama

a za 2) budeš korunována královnou....“

Ležela jsem v té obrovské posteli a říkala si, že si ho teda jen vezmu, nechám si dát na hlavu korunu - a pak konečně můžu jít domů. Jediné, co mi vrtalo hlavou bylo, proč se Willam jmenuje stejným příjmením jako já.... Nedalo mi to usnout. Musela jsem vstát a jít se zeptat mámy z 16. století. Kráčela jsem chodbou se svíčkou v ruce, a zase se mi zdálo, jak na mě pořád někdo volá. A znovu se u mě objevila Sofie.
 „Kampak to jdeš?“
 „Já? Jen se jdu zeptat na pár věcí mé matky z 16. století.“
 „Ta ti to neřekne....“
 „Proč ne?“
 „Protože to sama neví.“
 „No, super.“ odpověděla jsem otráveně.
 „Ale já to vím.“
 „Vážně? Počkat! A...ale jak víš, na co se jí chci zeptat?“ zeptala jsem trochu udiveně.
 „Povídala jsem ti přece, že jsem tvůj ochránce... Vím všechno. Buď klidná. Následuj mě.“

Ocitly jsme zase na jiném místě, pro mne úplně neznámém místě zámku, kam mě dovedla. Zůstala stát, já taky.
 „Proč tu stojíme?“ obrátila jsem se na Sofii s otázkou.
 „Musíš počkat.“

Najednou se vedle nás objevil neznámý muž a řekl: „Teď přišla chvíle a já ti povím, na co se chceš zeptat: Jak už víš, jsi dvojník zemřelé princezny. Jmenuješ se Aileen Brownová. A tvá otázka zní, proč se stejně tak jmenuje Wiliam vid?“ Kývla jsem.

„Jmenuješ se Aileen Brownová, protože žiješ v 21. století, ale dříve tvé příjmení znělo Skotová. Já vím nedává ti to smysl, protože ti tvá matka z 16. století řekla, že Aileen, tvůj dvojník, zemřela a že si nestihla vzít Wiliama. Ale tak to ve skutečnosti není. Wiliam a Aileen se moc milovali. Chtěli se vzít už dřív, ale tvá matka řekla, že ne, že se můžou vzít až za rok, tedy až bude Aileen osmnáct let. Wiliam byl o tři roky starší.“

Nechtělo se jim ale tak dlouho čekat a tak se Wiliam a Aileen vzali tajně. Aileen zjistila, že je těhotná, ale protože věděla, že kdyby se to její matka dozvěděla, hned by ji vyhnala ze zámku. Byla zoufalá, a proto Wiliam oznámil matce, že Aileen je mrtvá, že ji někdo utopil.

Aileen odešla ze zámku v noci, tajně. A už se tam nikdy nevrátila. Narodil se jí syn, od kterého se potom rozvíjel rod Brownových...“

„PÁNI!“ vydechla jsem úplně užaslá.

„Tak, a teď si běž lehnout, ať máš na zítřek energii.“ řekla Sofie a zmizela.

5. června 1575

Stojím před oknem a přemýšlím si, jak to, že ta historie je tak zajímavá a kdo byl vůbec ten muž, který mi to řekl. Mám už je pět minut do okamžiku, než si vezmu za muže Williama. A jsem si naprosto jistá, že se chci vrátit do 21. století!

„Aileen! Pojď už je čas!“, to se ozval hlas mé matky z 16. století.

Stála jsem u oltáře a vyměňovali jsme si Williamem prsteny. Hrál vážná hudba. Věděla jsem, že teď přijde na řadu KORUNOVACE.

Seběhlo se to vážně rychle, a za pouhých několik minut jsem měla na hlavě korunu a v ruce žezlo.. Stala jsem se královnou. Potom nastala ta důležitá chvíle. Má matka z 16. století se mě zeptala: „Aileen chceš se přesunout zpátky do 21. století a nebo chceš zůstat v tomhle století a panovat?“

„Chci zpátky. Ano, chci zpátky!!! Chci se vrátit do 21. století.“

„V tom případě si ale nebudeš pamatovat tyto dva dny, zapomeneš všechno, co jsi tady zažila.“

Byla jsem zklamaná, ale současně jsem moc toužila být ve své době. Já se vážně chtěla vrátit...

„Dobře....“

Najednou jsem se zjevila znovu v té místnosti nazývané the missing room, u toho zrcadla. Profičela jsem, na chvíli se vznesla do vzduchu a najednou jsem stála nohama na zemi, před zrcadlem.

4. června 2014

„Slečno? Slečno? Jste v pořádku?“ třese se mnou průvodce.

„Ano! Já jen že jsem nějak omdlela, chvíli jsem nebyla tak trochu při smyslech, ale nemějte strach, jsem už úplně v pořádku.“

„Dobře... tak, vážení návštěvníci, pokračujeme dál. Tento zámek jménem Castell a je 500 let starý. Je také jak vidíte nově zrekonstruovaný a chystá se jeho další rekonstrukce. Moc vám děkuji za návštěvu a možná někdy příště zase na shledanou...“

Tereza

Jak jsem nakonec nikam nejela...

Sotva jsem to ráno otevřela oči, tak jsem se podívala z okna a říkala jsem si, jak je krásný letní den a začala jsem si plánovat, co budu dělat. V tu chvíli mi zavolala moje kamarádka Terka a řekla mi, že zítra jede s rodinou na Mallorku. Byla hrozně šťastná a zeptala se, jestli bychom ještě dneska nevyrazily spolu někam ven. Hned jsem radostně souhlasila.

V parku jsme si povídaly hlavně o klucích a o tom, co budeme celé prázdniny dělat. Po chvílce Terce zavolala její mamka a řekla jí, abychom za ní přišly do restaurace, a že si že si tam dáme pohár. Nadšeně jsme souhlasily.

V restauraci u sladkého poháru s jahodami a zmrzlinou se Terka domlouvala s mamkou, jak pojedou a co si sebou na dovolenou vezmou. Když měly spolu vše domluvené, tak jsme šly ještě na chvílku ven. Sedly jsme si na lavičku, povídaly si a dělaly různé kraviny.

Později jsem šla Terku doprovodit domů a maminka Terezky se mě nečekaně zeptala, jestli bych k moři nechtěla jet s nimi. Já jsem byla hrozně šťastná, ale i trošičku vylekaná. Co na to řekne maminka. Moje mamka hned souhlasila a řekla mi, že je to sice hodně narychlo, ale že to nevadí. Najednou však vznikl veliký problém. Mamka mi zavolala a řekla mi, že mi ještě nedodělali pas. Takže bylo jasné, že nikam nepojedu. Mamka sice ještě zavolala na úřad, ale už bylo moc pozdě. Nikam jsem nejela. Rozloučila jsem se smutně s Terkou a šla domů.

O pár dní později jsme se s mamkou dozvěděly, že jsem ten pas měla už dávno hotový, ale paní z úřadu mamce zapomněla napsat zprávu. A já kvůli tomu nemohla odjet k moři.

Aneta J.

Stezkami odvahy—tedy pokud netrpíte závratěmi—se můžete projít v chebském lanovém centru otevřeném v areálu Krajinné výstavy v Poohří.. Tahle ilustrační fotka byla pořizena letos ve slunném říjnovém dnu, který vůbec nepřipomínal, že podzim vrcholí.

Fejeton

Proč je pondělí tak často?

Každý pondělní večer shlédnu s mamkou zajímavý kriminální seriál. Protože chci být sama kriminalistka a zároveň psovod u policie, takové věci mne zajímají. Proto se na jeden z dílů trvajících cirká hodinku až hodinku a půl týdně těším a jsem napjatá, jak to bude pokračovat.

Jak jsem již podotkla, ke kriminálce se usadíme vždy první den týdne.

Jela jsem jednou, byl čtvrtek, výtahem dolů se svým psem, čivavou Semi, a tak si v té kabině říkám: „Jak to asi bude dál, jaké bude pokračování? No jo! To se dozvím zase v pondělí,“ pomyslila jsem si. „A není to pondělí nějak často?!“ Zarazila jsem se.

Ano, možná se to může někomu zdát divné, ale já to tak prostě vnímám. Pondělí je každou chvílku, každý okamžik. Ani se nenaděju a je pondělí. Jen se ráno probudím, je pondělí. Je to jakoby, bylo pondělí každý den. Je snad někdy také neděle?

Zatímco pondělí mi je milé jen kvůli té večerní detektivce, ale ranní vstávání mne otravuje, neděle mám moc ráda. Je volný den a ještě mám v 15:00 hodin kynologický kroužek. Chodím tam se svou Semi a jedná se o kroužek mladých psovodů, začínajících kynologů.

To je ale zvláštní... neděle, jak pociťuji a mimo jiné i o tom píše, je jen jednou za čas a velmi krátce, zvlášť ty dvě hodinky na kroužku jsou jako dvě minuty, pondělí přichází v krátkých časových intervalech a trvá dlouhou dobu.

To nechápu!!! Jistě mi dáte, někteří, za pravdu, že má teorie má jistý smysl z hlediska našich pocitů. Moje domněnky nejsou podloženy materiálními ani písemnými důkazy, není to na základě skutečných událostí, přesto mnozí z nás skutečně pociťují sled tak rychle za sebou se opakujících pondělí.

Je to opravdu podivuhodné, protože, neděle je přeci před pondělkem, takže než přijde pondělí, musí nastat neděle! Tak proč je pondělí tak nekonečné a nedělí je tak mizivý počet? A kdyby víkend končil až úterkem, mám ten samý pocit v úterý? Mají snad všichni občané vnímající časté pondělky nějakou poruchu? Že by **syndrom opakujících se pondělků?**

Šárka

Nová liščí bajka

Jednoho dne se nebezpečnou cestou vydalo neznámé zvíře se světle oranžovým zbarvením. Byla to vychytralá liška... Každý ví, že mít v lese nějaké mazané zvíře, není moc dobrý nápad. Nikdo nemůže soudit nějakého člověka či živočicha před tím, než ho pozná. Jenomže u tohoto zvířete to bylo jasné...

Nikdo neví, co taková liška dokáže. Každý savec by měl mít normální plány, ale tato liška přemýšlela jako král.

Průměrná liška by se vydala na louku, aby ulovila nějakého zajíce, jenomže tato liška se vydala do světa lidí, aby si vzala chutný, nazdobený dort...

Ale co se samozřejmě nestane. Pan cukrář našel lesního živočicha ve svém krámku a hnal se za ním, dokud se neztratila mezi vysokými stromy temného lesa.

Díky liščině pomoci byl les v ohrožení, takže se rozhodli, že pošlou lišku do vyhnanství. Její systémem byl samozřejmě stejný. Měla v plánu vydat se do jiného lesa a ten ovládnout.

Samozřejmě byla tím dortem tak přecpaná, že se dostala pouze k vedlejší mýtince, kde nebylo ani živáčka.

Byl to jako švédský stůl. Na mýtince se to hemžilo několika tucty králíků, ale liška byla tak baculatá, že měla sotva sílu se zvednout.

Večer byla zima, tak si liška pomocí klacíků vytvořila praskající oheň.

Další den tato bytost někam zmizela.

Že by u ohně spálila nějaká kila a odešla? Že by se přesunula dál? Nebo, že by se vrátila na původní místo a tam se vše zvířatům omluvila?

Nikdo neví, ale plyne z toho ponaučení... Nikdo by se neměl chovat jako ta nejchytřejší bytost na Zemi, ať už je to člověk či zvíře. *Pavčina*

Divný příběh

Bylo mrazivé ráno. Zdálo se mi ale, že je krásný den. Stála jsem bosa na zahradě. Abych to vyjádřila jedním slovem: byla to letní zahrada. Probudila jsem se a znovu jsem usnula. Zdálo se mi o strašidlu, které se jmenovalo: „Pan Hodný“. To strašidlo bylo milé a dokonce srndovní. Bylo to přívětivé strašidlo.

Vzbudila jsem se znovu a šla si vyčistit zuby. Pořád jsem na ten sen myslela. Nakonec jsem si pustila televizi. Bylo to ale otravné. Tak jsem si stoupla na postel a vzala jsem si z poličky knížku. Jmenovala se Deník malého poseroutky. Nalistovala jsem si stranu 168. Četla jsem pár minut, a zase nuda. Tak jsem otevřela zásuvku a tam jsem objevila maminky drahocenný prsten, který dlouho hledala.

Protože byl už skoro večer, zamkla jsem se v pokoji a dala jsem mamčin prsten do malé krabičky, tu jsem zabalila do pěkného balícího papíru a napsala jsem na něj nahoru „Pro maminku“. Čekala jsem, až bude mít moje maminka narozeniny, a pak jsem jí ten prsten dala. *Lily*

Báseň (nebo krátké sdělení), kde začínající písmena všech řádků dávají dohromady slovo se nazývá:

Akrostich

Na jednotlivá písmena libovolně zvolených nebo zadaných slov postupně hledáme slova či věty, které tím písmenem začínají. Nechcete si to sami doma také zkusit? Lze použít jakékoli slovo, mohou to být i například jména kamarádů, kamarádek, názvy měst nebo států, zvířat, jména podstatná i přídavná, slovesa, prostě cokoliv.. Tyto velmi zdařilé akrostichy napsala

Denisa Pilarová

Upírka

U lice plné lidí
Přiváděj mě k šílenství
Í začnu utíkat, však žízeň nemizí
Rychle tak zahnu, pryč od dětí
Kým to jsem? Jsem upírem!
A le sny, které mi zůstaly, stále nosím pod srdcem.

Sny o lásce, přátelství, nezmysly.

Já jim i nadále věřím!

Nejsem tou, za kterou mne všichni mají:

Upírkou bezcitnou.

Bezměsíčná noc

Bolest jsem cítila na každém kroku
Eliminovala jsem se okolí kolem roku
Záře sluneční nespálí mne, však třpytím se.
Měsíc zas, když jdu nocí, skryje se.
Ě (E) lementy jsou teď mými jedinými přáteli.
Sílím přece. Fyzicky jsem již v cíli.
Í když své upíří „já“ nenávidím
Často se něčemu přiučím.
Naděje ale pomalu opouští mne.
Á (A) já dávám průchod upírce ve mně.

Noc je již daleko, odcházím od oběti.
Očem bych s ní rozmlouvala? O smrtelném objetí?
Celé století jsem tu. Živá a zdravá. Nesmrtelná!

Mé sny jsou pryč. No a? Jsem jiná!

Už nejsem upírka soucitná.

Každý mě zná, každý ví o mně.

Však ve mně dál malá skulinka je.

Ta, která volá: Osvobod' mě!!!

DePi

A tento Filip Skribek

Párty

Pátky jsou perfektní dny pro párty.
Á (A) ty, kdo tomu nevěří, ať na tu naši v pátek přijdou.
Rokoko k nám nepatří.
Tam kde sedíme u večere, hulákají otrapové.
Y TO NEJDE, měním na měkké I takže:
Ijá se na stole válím po perném pátku. *By SkriFi*

Z veršů Františka Streckera

Dnešní svět

Dnešní svět je samé sorry.
Moji vrstevníci prožívají facebook story
bez citů a emocí,
už jím není pomoci.

Kluci, kteří se chovají jako manekýny,
nosí kšilty a těsné džíny,
jsou pro mě malé holky v mužském těle.
Sakra, co se to s vámi děje?

Náctileté holky už nechtějí být panny,
asi mají pocit, že jimi budou samy.
Zdá se mi to? Nebo je to realita?
Nevadí... Přestanu moralizovat...

Na novou dobu stejně nesvítá.

Ty chvíle

Znáš ty chvíle, kdy je ti do pláče?
Co uděláš?

Do kouta si zalezeš a tam se schováš?
Tím se své bolesti poddáš.

Jakmile vycítí tvou slabost,
vejde k tobě do pokoje jako nezvaný host.
"A dost!"

Zabouchni před ní dveře a vyžeň jí pryč!
Zamkni si svůj pokoj a hlídej si klíč!

Západ slunce

Když slunce padá k zemi,
na špatnou náladu čas není.
Je krásné, jak se obloha mění.
Vidíš to hladiny chvění?

Támhle plave ryba. A támhle skáče druhá.
Támhle dokonce letí káně. „A za tebou je duha.“
Otáčím se. Nikde nic.
Rozhlížím se, protože chci vidět víc.
A najednou tam stojí.
jako rosa, která se slunce bojí.

Z veršů Aničky Vondráčkové

Odraz

Kdo jsme?
Já a ona?
Naše duše dělí jen průsvitná clona.
Mlčet či ne?
Ano je správné jedině.

Smrtný pád

Padám.
Nic.
Prázdnno.
Letím.
Nebe.
Jasno.

Tento podzimní akrostich napsala
Nikolka Nguyen.

P rázdnyy skončily, začala škola
O kolo šaten se motají prvňáčci,
D o které třídy mají vejít?
Z lavic se ozývá veselý smích
I ve škole je totiž legrace.
M álo dětí se ale rádo učí!

Prostor—školní časopis vydávaný při ZUŠ Fr. Lázně

Je výsledkem práce žáků literárně
dramatického oboru, oddělení tvůrčí
psaní., Redakci tvoří Aneta Jelenová,
Tereza Králová, Anna Vondráčková,
Šárka Rubášová, Nikolka Nguyen,
Kateřina Stárková, Aneta Dúcka,
Pavlna Nguyen, Lily Nguyen, Linda
Dang, Aneta Dao, Filip Skribek.,
František Strecker
